

„Ето! тѣи съ желаніа твоа
„И открыенна-та тайна мѣа.
„Сегга видишь дали съмь ти прѣво,
„Све исказалъ паметно и здравѣо.
„И дали съмь бѣднѣи и ужаснѣи,
„И отъ тебе много понесчѣстнѣи!
„Ты въздышашь, че го нема плачишь
„Въ той свѣтъ, и све жалбы влѣчишь,
„А азъ по тебѣ видишь, че све плачѣю,
„Комъ живѣши и све жалбы влѣчѣю.“

Аделаида сегъ вѣчь разбра съ жалость
Каква имаше тѣй дѣло кѣжнѣсть;
Сърдце свое та свѣстѣмъ затѣгне,
Да но свой-то смѣшенѣ извѣжне!
Употрѣби сичко прилѣжанѣ
За да утоложи тѣй страданѣ,
У кое-то млддѣи Форнозъ бѣше
И да умрѣ отъ кое-то щѣше.

„Да съ покажѣ“ рече та „последна
„Въ работѣ тымъ Господаромъ нѣждѣю,
„И зачѣкамъ тока нишно врѣдно
„У живота“ рече „члдо бѣдно;
„И последнѣ-тѣ нишнѣ надѣждѣю
„Да за пазѣ дѣлжнѣсть ми отрѣжда;
„И прѣдъ тымъ добры Господара
Съ тѣи покажѣ себе благодарна.“
